

почва да троши всичко, което застане предъ него. Поразени и удивени отъ храбростъта му, рицаритѣ се отдръпватъ, снематъ щитовете и копия, оставятъ смъртно ранения вitezъ самъ да умре отъ ранитѣ си.

Бавно се смѣква къмъ земята коньтъ на смѣлия войвода. Потоци кърви текатъ отъ него и отъ господаря му. Калеланъ Филипъ отива къмъ тѣхъ, слиза отъ своя конь, слага на скута си главата на умирация български юнакъ, благославя го. Следъ това склапя очитѣ му.

*

Тогава срѣдъ латинитѣ избухва бурно веселие. Докато духовници и рицари иерусалимитяни оставатъ да прибератъ раненитѣ и да погребатъ убититѣ, останалитѣ живи се връщатъ въ буенъ галопъ къмъ лагера си. Всѣки отъ тѣхъ носи по нѣкаква драгоценна плячка: безстопанственъ конь, загубенъ щитъ, коланъ съ стрели, кошче съ запаси, захвърлена сабя...

Анри заповѣда да се изпѣе единъ Те Деумъ въ честь на победата. А самъ той колѣнчи предъ шатрата си, издигна рѣще къмъ небето и въздаде гореща благодарностъ къмъ Свети Петъръ, който бѣ покровителствувалъ оржжето на рицаритѣ. Следъ това всички кръстоносци прочетоха Свети Жюлиеновия „Отче нашъ“.

Бранитѣ музики подеха весели маршове, рицаритѣ изиграха по нѣколко военни стѣпки, отъ всички страни на лагера задимиха шишове съ печено месо, лумнаха огньове, екнаха пѣсни и смѣхове.

Цѣлата нощъ измина въ игри и забави, ядене и веселба.

Това се случи на 1 августъ 1208 година, срещу латинския Петровденъ, въ равнинитѣ около Филиповградъ.

7.

Алагаторъ Петъръ дигна очудено вежди, погледна деспота, погледна отново къмъ шахматната игра, поклати глава.

— Защо не мѣстишъ?

— Мой редъ ли бѣше?

Славъ се усмихна виновно, живитѣ му черни очи